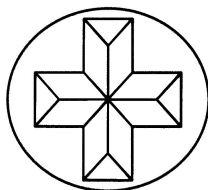

MIDSOMMARDAGEN

JOHANNES BAPTISTA

Text: Jesaja 40: 1-8. Predikan Åke Malander

Vår käre Fader, du Allsmäktige Gud, vi tackar dig för att du låter din sol upplysa hela världen, och för att du låter allt levande få del av din godhet – och framför allt prisar vi dig för att du låtit Rättfärdighetens Sol, Jesus Kristus, gå upp över oss fallna människor och skänka oss sin sanna läkedom. Lär oss att med tacksambet och glädje ta emot och bruka de jordiska gåvorna, och att av hjärtat ta till oss, bevara och förtrösta på ditt heliga Ord, på evangelium om Jesus Kristus och hans ställföreträdande tillfyllestgörelse.

Det är blommande Midsommar nu, en glädjetid för oss nordbor att fira och att tacka Gud för att han låter sin skapelse stå fram lika skön varje år. Men vi kristna har även annan och större sak än årets längsta dagar och kortaste nätter att fira på Midsommardagen. (Obs för övrigt att de som bor på södra halvklotet har den mörkaste midvintertid just nu.) I kyrkoåret firar vi idag Johannes Döparen - men inte hans martyrium utan hans jordiska födelsedag, det är alltså en glädjedag, varför kyrkan har vit och inte röd liturgisk färg. Profeten Jesajas budskap om tröst och glädje, som vi läser som episteltext på den helige Johannes Döparens dag, lämpar sig väl att stanna inför som bakgrund till denna dags ämne. Detta i synnerhet som det är en predikan som för oss inte bara till förelöparen och vägröjaren utan vidare till den han förebådar, Herren själv, Jesus Kristus. Vi hör både om rösten av en som ropar och att Herrens härlighet ska bli uppenbarad, vilket ju är centrum här.

HERRENS HÄRLIGHET SKALL UPPENBARAS – OCH ALLT KÖTT SKALL SKÅDA DEN

Ett fast och tillförlitligt, trösterikt budskap, ”ty Herrens mun har talat”. Först frågar vi oss: när talar profeten detta? Det är under Hiskias, Juda konungs, sista 15 år, och han dog år 687 el. 686, så vi befinner oss runt år 700 f. Kr. Hur var situationen i landet och bland folket då? Hiskia gjorde visserligen ”vad rätt var i Herrens ögon”, men avfallet lät sig inte hejdas, avgudadyrkan med ty åtföljande socialt och sedligt förfall; föraktar man Herrens bud efter den första tavlan så kommer också ligkiltighet och förakt för den andra tavlans bud. Och till allt detta, eller rättare sagt som en följd av detta, kom så ett överhängande politiskt hot, Assyrien, den militära stormakten, hade för bara 20-25 år sedan krossat nordriket, och nu kunde det ju vara Juda som stod på tur att röna samma öde. Det vi ser är således en mörk och dyster tid för den gammaltestamentliga kyrkan. Hade Gud övergivit sitt folk? Nej, men folket hade ju övergivit sin Gud och vandrade inte efter Herrens vägar. För allt detta hade redan Mose varnat: om ni viker av från Herren och hans vägar, så viker välsignelsen ifrån er. Här står nu Herrens profet, Jesaja, upp och predikar denna tröst: Herren skall komma till sitt folk, han skall uppenbara sin härlighet, och allt kött, alla folk, skall skåda detta. Vilket löfte!

Och vi, som lever i det nya förbundets tid, vi vet ju och har skådat att Herren verkligen har uppfyllt detta sitt löfte. Herren har kommit till sitt folk – och det på ett långt underbarare sätt än

någon mänsklig tanke kunde tänka ut. ”Ordet var Gud.” och ”Ordet blev kött och tog sin boning ibland oss”. Gud blev människa, inte bara uppenbarade sig i mänsklig gestalt, utan blev helt och fullt en verklig människa av kött och blod – dock utan synd. Gud har blivit vår broder. Men hans härlighet uppenbaras inte på ett yttre sätt, efter mänskliga förväntningar, han ska inte jämföras med de världsliga härskarna, ty hans rike är inta av denna världen. (Vi talar nu inte om hans ankomst i härlighet på den yttersta dagen.) Hans härlighet uppenbaras däri att ”han var full av nåd och sanning”.

Nu är det sant att profeten i första hand talar till sin samtid, till det gamla Israel, som då alltså var i betryck och vedermöda, och förkunnar frälsning från Assur och Babel, men detta är bara en sida av Jesajas budskap. Sedan förkunnas det största av allt, frälsningen från synden, och se, där gäller verkligen orden ”allt kött är gräs”, gräset torkar bort när Herrens Ande blåser därpå. All mänsklig ansträngning kommer här till korta; den allra frommaste kristne och den mest ogudaktige sälle står här båda som syndare när Herrens heliga lag uttalar sin dom. Men hur sant det nu än är att gräset torkar bort och blomstren, all din egen rättfärdighet, förvissnar, så är dock lika sant att vår Guds ord förblir i evighet. Och därför kan Johannes Döparens far, Sakarias, uppfylld av den Helige Ande, profetera och tala om ett ”frälsningens horn i sin tjänare Davids hus, som han för länge sedan utlovat genom sina heliga profeters mun”. Den frälsning från synden (och dess följd, döden) som ska skänkas åt Israel – och sedan åt folken, åt hela världen – ska förvärfvas genom ett heligt och obefläckat offer, som förebildas av den gammaltestamentliga offerttjänsten, av brännofferaltaret med dess horn i alla fyra hörnen, som en symbol för det sanna ”frälsningens horn”, som vi inte finner i templet utan på Golgata, där Kristi lekamen blir utgiven, där Kristi blod blir utgjutet, för alla syndare, till syndernas förlåtelse. På Golgata kors, där förbannelsen förbyts i välsignelse, uppenbaras Herrens härlighet. Detta, som är fördolt för förnuftets öga, ska Johannes visa oss till genom sin predikan, genom att ge oss salighetens kunskap om syndernas förlåtelse. Och liksom Johannes pekade på Jesus och sade: ”*Se, Guds Lamm som borttager världens synd*”, så ska i alla tider och till alla folk samma förkunnelse bäras ut av ”det ämbete som skall försoningen predika”.

Så kan Herrens härlighet skådas av allt kött, av alla folk. I dopets vatten, där undret sker, att det som är fött av kött, blir fött på nytt av vatten och Ande. I Ordets predikan, där lag och evangelium dömer den självsäkre och upprättar den nedslagne. I avlösningens ord, där en människa, syndig som vi själva men på Kristi befallning och på hans förtjänst, uttalar till oss den gudomliga förlåtelsen. I altarets sakrament, där vi kroppsligen, med munnen, får ta emot Kristi sanna lekamen och blod, till syndernas förlåtelse. Och så ofta vi äter och dricker detta, så förkunnar vi Herrens död till dess han kommer. Så uppenbaras Herrens härlighet varje dag, över hela jordens krets, bland alla folk och stammar och tungomål. Amen.